

Patkófalva

Valahol a Duna mentén, íves kanyarulatban domborodott Patkófalva. Nevét patkó formájáról kapta - öblöt ölelt kelet felől. S mint patkóban a szegek, úgy emelkedtek a faluban a főbb gyülekezőhelyek, ezek köré gyűrűztek a piros tetős házak, kertek, veteményesek.

A falubéliek száma éppen háromszázharminchárom volt, egy lélekkel sem több, sem kevesebb. Ha egy pihésbajszú legény vagy pézsmailatú leány elment szerencsét próbálni, a szomszéd faluból megjelent egy ifjú és beházasodott. Ha valakit elszólított az ég, rögvest új gyermek született, így mindig pontosan háromszázharminchárman lakták a csudálatos Patkófalvát. Az asszonyok aszaltak, tésztát gyúrtak, a férfiak kaszáltak, lyukat fúrtak, a lányok köpültek, teregettek, a fiúk füstöltek, terelgettek. A gyerekek krétával rajzoltak, borsót fejtettek, szamócát válogattak, malacot etettek.

A boldog élet Patkófalván bejáratott körforgásban morajlott, míg csak egy napon vándor nem érkezett az öböl felől, halászhajón, és oldalán ott fújtatott a pejtarka Iván Cocó. Össze is gyűlt a falu az öbölnél, félbehagyták a répapucolást, tehénfejést, matektanulást, gereblyézést. Úgy szaladt a nép, ahogy Iván Cocó szeme kékje szájról szájra járt a faluívén. Mert Patkófalva lakói ilyet még nem láttak; a lónak emberszínű szeme volt - így mondták -, kékebb az ég kékjénél, hidegebb a jégnél, varázslatosabb minden aranyfűrnél. A falu népét furdalta a kíváncsiság, hol lelte e pejlovat a vándor. De az nem szólt egy szót sem, csak lenyúlt és felhúzta Iván Cocó jobb mellső lábát. A falu népe hátrahőkölt. A lópatkó pontosan Patkófalva

térképét mutatta, a szegek az épületeket, a díszítések a házakat, íve az öböl ívét követte. Mese nincs - gondolta a népség -, a vándor maradásához nem férhet kétség. Összehívtak hát egy rendkívüli gyűlést, s időt kérve elvonultak a faluházba.

Tanakodtak, okoskodtak, számot vetettek; hiába indul egy tejfölös hajjú legény szerencsét próbálni a jövő héten, menyegző is lesz éppen. Az idősebb hentes kilencvenkettedik már, de a dédunokája kisdedet vár. Az asszonyok az asszonyokkal, a férfiak a férfiakkal dugták össze a fejüket. A gyerekek botokkal rajzoltak

számokat a föld porába. Diskuráltak, lakhatnak-e Patkófalván nem éppen háromszázharminchárman. A vándorral az háromszázharmincnégy, a páros szám szerencsétlen, az maga lenne a vég. Ekkor a falu népe csudálatos nyerítést hallott, s mindenki tudta nyomban, hogy ha ezentúl Iván Cocót is helybélinek nevezik, ő lesz a háromszázharmincötödik.

Így maradt végül Patkófalva páratlan falu a Duna mentén, ahol az asszonyok krumplicsedés, a férfiak tetőfedés, a lányok hímzés, a fiúk cséplés, a gyerekek madáretetés, a vándor pedig hegedülés közben kacsinthatott oda egyet Iván Cocónak, ha úgy támadt kedve.

PAP VANDA

